

Mert ne gondold hogy annyi vagy, amennyi látszol magadnak,
mert mint látásodból kinőtt szemed és homlokod, úgy nagyobb
részed énedből, s nem ismered föl sorsod és csillagod
tükörében magadat,

és nem sejtetd hogy véletleneid belőled fakadnak,
és nem tudod hogy messze Napokban tennén erőd
ráng és a planéták félrehajlítják pályád előtt
az adamant rudakat.

Babits Mihály: Zsoltár férfihangra
(részlet)

KARÁCSONY BARSÍ BALÁZS ATYÁVAL

A Kisjézus megszületett, örvendjünk! – énekeljük vidáman, és a lá-bunk szinte táncra mozdul. Már mögöttünk van az advent, a hajnali miséssel, a várakozás titokzatosan bársonyos hangulatával, az ünnepi készülődés sokszor pogány forгатagával, már becsomagolva, felcímkézve minden ajándék, s orrunkat már az ünnepi ételek illata csiklandozza.

Íme, eljött újra a karácsony!

A karácsony megünneplése, a Betlehem-állítás szokása Szent Ferenchez köthető. Ferenc társa és életírója, Celanói Tamás beszámol róla, hogy 1223-ban, halála előtt három évvel a Szent miként rendezett Greccio városában ünnepséget Urunk Jézus Krisztus születésnapjának tiszteletére. „Látni akarom, – mondta – hogyan helyeztetett a jászolba és hogyan feküdt az ökör és a szamár előtt a szalmán.” Isten szentje megállott a jászol előtt, nagyokat sóhajtott, s közben a fájó részvét és túlradó öröm csatáztak szívében. – írja Tamás. „A karácsony – mondta – az ünnepek ünnepe.”

Vajon nekünk mit hoz a karácsony? Ugyan mit is jelent az igazi karácsony?

Az apostoli hitvallásban Krisztus két születését valljuk: az Atyától való születését az Idő kezdete előtt, vagyis az örökkévalóságban, és a Szent Szűztől való születését az időben. Karácsonykor ez utóbbira emlékezünk, de Isten Fia nem született volna erre a

világra, ha nem született volna már minden idők előtt az örökkévalóságban. Barsi Balázs atya arra figyelmeztet, hogy az első isteni személyt maga Jézus nevezte Atyjának, önmagát pedig az Atya egyetlen Fiának. A „születés” szó itt tehát nem földi értelemben vett születést jelent, csak annyit – és ez a „csak” végtelen világot takar –, hogy ez a második isteni személy az elsőől való: Ő minden idők előtt már az Atya fia. Az „időben” tehát az Atya sosem volt egyedül, az Ő egyszülöttje nélkül. De mivel az Istenben nincsen idő, ez azt is jelenti, hogy a Fiú öröktől fogva és mindörökké, tehát most is (!) születik az Atyától, ez az atyából a fiúba áramlás örök folyamat.

Isten háromságos volta a végső valóság. Ha Isten nem lenne Szentháromság, akkor nem is lenne személy. Isten nem lehet valami (például energia vagy sors), mert az anyagi világ és az öntudatlan természet mélységesen alattunk van. Isten csak valaki, azaz személy lehet. Ha pedig személy, akkor nem lehet egyedül. (Figyeljük meg Balázs atyának ezeket a pókhálófínomságú megfigyeléseit!) A személyes Isten tehát csak személyek közössége lehet, de – amint a szeretet tapasztalatából mondhatjuk – csak teljes egységben. Hiszen a szeretetkapcsolathoz legalább két személy kell: az, aki szeret, és az, akit szeret. (Képzeld csak el, milyen pokol lenne, ha sohasem találkoznánk más emberekkel!) Ezért mondja Szent Ágoston,

hogy ahol szeretet van, ott mindig hárman vannak: aki szeret, akit szeret és maga a szeretet. Az Atya és a Fiú közötti örök szeretet árama a harmadik isteni személy: a Szentlélek. Ezért mondhatja Szent Pál: „Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,5)

Ha Isten nem lenne Szentháromság, ha nem lenne a Fiúisten örök születése az Atyától, akkor nem lenne karácsony, nem lenne megtestesülés, nem lenne Krisztus e világra születése a Szent Szűztől, és nem lenne ez a világ sem, amelyben megízlelhetjük a szeretetet. Hiszen egy egyszemélyű Isten nem lehet „kifelé”, a világ felé a szeretet, mert akkor „befelé” – önmaga életében – sem lenne szeretet.

Íme ez karácsony igazi mérete és értelme. Ebből kiszakítva minden mítosszá, népszokássá alacsonyodik, ami nem az Istenről, hanem csak az emberről szól. Karácsonykor Isten belső életét ünnepeljük: a Szentháromság titkába rejtve a Fiú örök születését az Atyától, ami minden létezés, élet és szeretet ősforrása, és ennek horizontján belül a Fiú második, földi születését. Amint a „Jesu Redemptor omnium” kezdetű himnusz énekli:

Világmegváltó Krisztusunk,
Atyaistennek egy Fia,
téged szült minden fény előtt
magából az örök Atya.

Atyának fényes tükre, Te!
Örök reménység vagy nekünk,

Szolgáid esdő énekét
Fogadd el, kérünk, szívesen.

„Minden fény előtt” – tehát a teremtés előtt! Szent Ágoston ezt a misztériumot úgy közelíti meg, hogy minden személynek (Istennek és embernek) van egy önmagáról alkotott képe. Az embereké tökéletlen, de az Atya képe önmagáról annyira tökéletes, hogy ez a kép maga a második isteni személy, aki majd Máriától megszületve emberként is Isten képmása lehet. Ezért folytatódik úgy a himnusz:

Emlékezzél meg, Üdvhozó,
hogy egykor testünk köntösét,
mint Szűz Anyának gyermeke,
magadra vetted népedért.

Dicsőség néked, Jézusunk,
kinek a Szűz szülőanyád,
Atyával, Szentlélekkel Egy
Időtelen időkön át.
Ámen.

A 2. zsoltár is azt mondja: „Mondá az Úr nékem: én Fiam vagy te, ma szültelek téged.” Hol van itt Betlehem, pásztorok, mennyből az angyalok? Még sehol. Itt még nincs szó a földi, a betlehemi születésről. A Fiúisten földi születése majd következménye az örök születésnek. A szentmise Glóriájának első sorai ugyan valóban a betlehemi éjszakában felhangzó angyali éneket idézik: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarátú embereknek” – de a szentmise dicsőítő imája nem áll meg itt, hanem örvénylő ma-

gasságokba visz, hálát adva azért, hogy a háromszemélyű Egy-Isten dicsőségét ünnepelheti.

A szentmise – emeli ki Balázs atya – az Atyához intézett hatalmas imádság az örök Fiú által, aki megtestesülván megszületett Betlehemben, majd értünk, bűnösökért meghalt és megigazulásunkért feltámadott, és aki a teremtő Szentlélek erejében valóságosan jelen van az átváltoztatott osztályban és borbán. Ezért zengjük az Áment a kánon végén ezekre a szavakra: „Őáltala, övele és őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egységben, minden tisztelet és dicsőség mindörökkön-örökké.”

Szent Ferenc számára a Fiú megtestesülése Isten minden más művének középpontja: a teremtés és a megváltás, az egész üdvösségterv és üdvösségtörténet. A nem-létezésben elhangzott isteni szó: „Legyen világosság!” elsősorban azt jelenti: Legyen Jézus Krisztus! vagyis testesüljön meg az Isten szent Fia, aki maga a világ világossága, mert csakis ebben a világosságban van értelme az univerzumnak. Vagyis a megtestesülés Isten ősi terve a világra és az emberre vonatkozóan.

Szent Ferenc egy intelmében ezt írja: „Szívleld meg, ó ember, milyen nagy kitüntetésben részesített téged az Úristen, mikor test szerint szeretett Fia képére, lélek szerint pedig saját hasonlatosságára teremtett és alkotott.” Óriási felfedezés! Tehát nem Jézus vette fel a mi emberi formánkat, hanem mi

az övét! Ezt boncolja tovább Duns Scotus János (1266-1308), a „finom megkülönböztetések doktora” (doctor subtilis), akit II. János Pál pápa avatott boldoggá, amikor arról szól, hogy Isten felől szemlélve a legnagyobb érték a világmindenségben az ő szent Fia. Tehát a teremtés és az emberi történelem legfőbb célja, hogy a Fiú megjelenjék benne, vagyis a megtestesülés! Így Isten gondolatában, a világról alkotott tervében a karácsony megelőzi a teremtést, és minden, ami Istenen kívül van, az csak a karácsony erőterében létezhet. Ezt látta meg Szent Ferenc, amikor a karácsonyt az ünnepek ünnepének nevezte. Jézusban „teremtett minden a mennyben és a földön” – írta Szent Pál (Kol 1,16), azaz Ő a teremtésnek nem csupán résztvevője, hanem célja is. Szent Jánosnál pedig „minden őáltala (Krisztus által) lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,11) S azt is írja, hogy az „övéi közé jött”, sőt a „tulajdonába jött”. Jézus mint a neki rendezett menyegző vőlegénye jelenik meg az emberek között, s ezt a menyegzőt sem Ádám bűne, sem Jézus megfeszítése nem tudja megghiúsítani. Jézus Krisztus kereszthalált halt és feltámadt, s ezáltal megnyitotta a bűnös ember előtt a kaput, hogy részt vehessen az Isten szentháromságos életében, kidomborítva ezzel a teremtés rendjének hierarchiáját, a Fiúisten megtestesülésének mint kozmikus oknak és célnak abszolút elsőségét.

molnár

Az idei esztendőben már az ünnepre készülve ünnepelhettünk: plébánosunk, Gábor atya, aki Páttyal együtt 5 települést lát el, most december 21-én töltötte be 50. évét. Mi, pátyi hívei december 18-án vasárnap a szentmise végén köszöntöttük. Ajándékként kis füzetet állítottunk össze számára, melyben ki-ki leírhatta vele kapcsolatos emlékeit, megéléseit, neki szóló jókívánságait. Ez utóbbiakhoz sokan csatlakoztak közösségünkben aláírásukkal.

Egyházközségünk jegyzője az összeállításba készült írását mindnyájunk ünnepi köszöntőjeként lapunknak is rendelkezésére bocsátotta:

ISTEN ÉLTESSEN, GÁBOR ATYA!

Bár korban előttem járva vallom, az életkor nem érdem, nem dicsőség, csupán állapot, az Isten szolgálatában eltöltött esztendők tiszteletet érdemlők. 2006 óta, immár több mint 10 éve szolgál Pátyon Isten és Püspök atya szándékából. Később Rád bízta a perbáli és a tinnyi híveket is, így ma már mintegy 17 500 lakos katolikus lelki gondozása a feladatod. Ekkora „körzettel” egyetlen háziorvos sem volna képes megküzdeni, pedig munkád egy-egy beteg, haldokló vagy éppen magányos, egyedül élő, idős ember gondozásában legalább annyi, mint az egészségügyi dolgozóké.

Budavári Zoltán, egyházközségünk 2015 januárjában elhunyt világi elnöke, aki remek humora mellett lényeglátásáról és bölcsességéről volt nevezetes. Halála előtt nem sokkal Czajlik Nóra, képviselő-testületünk tagja, interjút készített vele egy majdan elkészülő historia domus (helyi egyháztörténet) céljaira. Egykori világi elnökünk így vallott Gábor atyáról a felvételen:

„De hát aztán utána jött a Gábor atya, aki hát az újabb idők papja. Ő – fiatal kora ellenére – megint csak olyan pap, akiért én egyetemista koromban képes voltam eljárni ide-oda. [...]

Szóval a Gábor atya olyan lelki ember, és olyan kaliberű, akiért én bizony utazgatnék. Hát én csak abban reménykedek, hogy ő fogja bírni ezt az öt falut. Lelkileg igen, mert van tartaléka, de fizikailag azért nagyon nehéz.”

Mi, a hívek, pedig sokszor önző módon rakjuk vállaidra saját gondjainkat, kérjük közbenjárásodat sokszor jelentéktelen emberi konfliktusainkban, miközben Te éppen egy haldokló embertől érkezel, ahol fájdalommal

telt hozzátartozók vigasztalását végezted, vagy éppen egy fiatalon, tragikus körülmények között elhunyt testvérünk temetésén vettél részt. Nehéz szolgálat a Tiéd, ugyanakkor végtelenül felemelő és szép is. Mi lehet szebb és boldogabb egy kisgyermek keresztelésénél vagy két egymást szerető fiatal Isten előtti fogadalomtételelénél jelen lenni és abban tevékenyen részt is venni?

Velünk vagy tehát örömeinkben és bánatunkban, elkíséred híveidet a születéstől egészen a temetésig, részesített bennünket a szentségekben, gyermekeinket hitre, az Isten iránti alázatra és szeretetre neveled – gyakran helyrehozva a nevelésben általunk elkövetett hibákat is. Ott vagy velünk a meghitt pillanatokban és velünk tartasz a pihenés idején, egyházközségi táborainkban.

Közösségünk épülése mellett tevékeny részese vagy új templomunk épülésének, megajándékoztál bennünket, képviselő-testületünk tagjait és a templomépítő csapatot határtalan bizalmaddal, mely persze komoly felelősséget is rak a vállunkra, hiszen bizalmaddal semmilyen körülmények

között sem élhetünk vissza. Sokat jelent ez a bizalom mindnyájunknak!

Tudjuk, nem vagyunk könnyű feladat számodra, éppen a fentiek miatt, ám szeretetedet mégsem szüntünk meg érezni. EMBER vagy a szó szoros értelmében, és ezt nem szégyelled elismerni, és ettől vagy még inkább emberi számunkra. A saját magad által felismert hibáidat megvallod és folyamatosan törekszel a jóra. Sohasem állítod magadról, hogy tökéletes vagy, hiszen az csak Isten lehet. Ugyanakkor nem nyugszol bele ebbe a kényelmesnek látszó helyzetbe - mely hibába mi oly gyakran beleesünk - hanem saját magadat kritikusan szemlélve próbálsz változni, alakulni Isten szándéka szerint.

Kedves Gábor atya! Abban, hogy közösségünk és templomunk építésében itt tartunk, hatalmas részed van. Egymással vívott jobbító szándékú „csatáinkat”, melyeket a templom építése közben tapasztaltál, mindig békítőleg kezelted, igyekezve elérni, hogy a sok különböző természetű, végzettségű és munkabírási ember évek óta fennálló barátsága véglegesen ne sérüljön.

Személy szerint nekem is sokat segített bizalmad, a kultúra iránti szereteted, rugalmasságod a templomi rendezvények tekintetében, hiszen e nélkül nem jöhettek volna létre azok a felejthetetlen koncertek, melyek minden jelenlévőnek oly sokat adtak!

A KETTŐS ÜNNEPRŐL - HA UTÓLAG IS

Vannak emlékek, amik nem halványulnak az emlékezetünkben.

Szokatlanul meleg, szinte nyári délután volt. Hazafelé indultam a szemközi házba, de ahogy kiléptem a Hunyadi térre, furcsa zajok ütötték meg a fületem. A Sztálin úton – magunk között még akkor is Andrássy útnak hívtuk – hatalmas tömeg hömpölygött a liget felé. A járdán, a sétányon, a kocsitakon... Gyalogosan is, csoportosan, rendezetlenül, és sokan teherautókon, nemzeti zászlókat lengetve. Furcsa jelszavakat skandáltak. Aki magyar, velünk tart! – ez volt talán az alaphang. Ez így biztosan elhangzott. Ha mást írnék most, lehet, hogy későbbieket vetítenék ide az elejére.

Sokszor egy-egy huncut mosolyod is képes megváltoztatni az ember napját. Szívből kívánom, hogy ez a mosoly sohase múljon el az arcodról, a válladra helyezett terheket pedig egészségben, a hívek szeretetétől övezve viseld!

Ehhez kérjük mindnyájan Rád, életedre, hívekért való szüntelen munkálkodásodra a Jóisten áldását, a következő 50 évre is!

Szeretettel és barátsággal, híveid nevében

KI

Itt valami nagy dolog történik! Ezt azonnal tudtam. Tizennégy éves voltam akkor, első gimnazista.

Futottam haza, riasztottam két testvéremet és a házbéli fiúkat, s mi is mentünk a tömeggel a Hősök tere felé.

Furcsa kettős világban éltünk akkor, és kettős világ élt mibennünk is. Folyamatosan zuhogott ránk a kommunista és szovjet propaganda. Szovjet mesekönyvek és háborús regények, szovjet dalok, hősi történetek, örök dicsekvés az élenjáró szovjet tudományról, s a magyar himnuszt is csak a szovjet himnusszal együtt énekeltük. Óhatatlanul kialakult hát bennünk egyfajta áhítat a Nagy Szovjetunió és bölcs vezére iránt. Sztálin halálakor például első érzésem a szomorúság volt, hogy én már nem láthatom őt testi valójában.

De ezzel az érzéssel, tudattal megbonthatatlanul összefonódva élt bennünk egy másik tudat is. Mert Erzsike, aki elsomolyodott valamin a néma gyász perceiben, kitűnő tanuló létére is csak szakmunkás iskolába mehetett. Tudtunk az erőszakról, tudtunk az igaztalan perekről, a kínzásokról és kivégzésekről, egyfajta misztikus rettegéssel gyűlöltük az Ávót, aminek székháza, az „Andrássy út 60.” ott volt a Sztálin út túloldalán. Az egész háztömb körbeke-
rítve vastag lánckorláttal, a sarkokon fakabát és fegyveres őr, s akik az egész kerületet játszóterünknek tekintettük, ez a háztömb számunkra néma tabu volt. Mindeközben pedig pontosan tudtuk, hogy mikor, hol és ki előtt mit szabad mondani, miről szabad beszélni. Az iskolában délelőtt úttörők voltunk, délután pedig összeesküvők a szenespincében.

Október 23-án tehát szinte futottunk a Sztálin szoborhoz, hogy lássuk a 8 méteres kolosszus földre zuhanását. Mert útközben egyértelművé vált, hogy ez a tömeg azért siet oda, hogy ledöntse.

A tér zsúfolásig megtelt. Ennyi embert egy tömegben csak évtizedekkel később, a Civil Összefogás Fórum békemenetei alkalmával láttam. És akkor éreztem először, hogy micsoda meleg biztonságot ad, ha egy ilyen tömeg valóban egyet akar.

Órákig álltunk ott. Néhány „szakember” ott tüsténkedett a vörös márvány posztamens tetején: fűrészelték, lángvágóval metélték a kolosszus lábait, de a feladat nagyobbbnak bizonyult, mint hittük. Bemelegítésnek valakik leverték a

vörös csillagot az építők székházáról, de ez a tömegnek messze nem volt elég. Újra meg újra felhangzott a Himnusz, a Szózat, a Kossuth nóta. Újra meg újra felröppentek jól skandálható jelszavak, s akkor a tömeg egy hanggal zúgta azt percekig.

A legnagyobb élmény pedig az volt, hogy miközben mindenki egyet akart, senki sem félt.

Persze tudtuk, hogy a szovjet hadsereg megnyerte a világtörténelem legvéresebb háborúját, s ez a hadsereg ma is itt táborozik Magyarországon, de akkor és ott senki sem gondolt vele, hogy ez mit jelent. Részeg volt a tömeg, mámoros a végre felszakadt igazmondástól.

Ki gondolta, ki merte gondolni akkor, hogy ez a felszabadultság – Lám! A király meztelen! – valójában az első szög a kommunizmusnak nevezett világbotrány koporsójában?

Érdekes, hogy ez a mámor nem oszlott el a következő napok fegyverzajától sem. Inkább mélyebbre gyökerezett, ahogy élt bennünk a kedvező kifejtlet reménye. A reményé, ami november 3-ig, ha hullámozva is, de egyre növekedett.

Hogy aztán november 4-én jöjjön a fagyos kijózanodás. A kijózanodás, a reménytelenség, ami szintén hullámokban borított el bennünket, hiszen jöttek bizakodó percek is, és éltetett bennünket a pesti humor is, de azért lassan csak beborított mindent a bukás tudata, a terror és a félelem. S mikor februárban ismét megnyílt az iskola kapuja, már nem

viseltük a Kossuth-címert, és újra tudtuk, hogy mikor, hol és ki előtt mit szabad mondani, miről szabad beszélni.

(Döbbenetes, de igaz, hogy a 15 éves fiúk osztályközössége is élesen kettészakadt. Néhányan disszidáltak, helyettük a megszüntetett orosz nyelvű iskolából, a „Gorkijból” jöttek új osztálytársak, és március 21-én többen beléptek az akkor alakult Kommunista Ifjúsági Szövetségbe. Az osztályban nem beszéltünk politikáról, de a kiszerek és a többiek között mégis pontosan kitapintható volt a fal.)

Felnőttünk, munkába álltunk, családot alapítottunk, és hallgattunk. Hallgattunk 56-ról, és hallgattunk Istenről, hitről, még magyarságunkról is. És vártunk. 22 évet kellett várnunk, míg egyszer végre valaki azt mondta: Ne féljete!

Karol Wojtyła pápává választása maga is csoda volt. Több szempontból is. Hiszen a pápa évszázadok óta mindig olasz volt, s noha ez nem volt törvény, a megszokás, a hagyomány törhetetlennek tűnt. De hogy éppen egy szocialista országból válasszanak pápát, ez annyira nem illett a kor nemzetközi panorámájába, hogy szinte torkunkon akadt a szó. Még élénken élt bennünk az 1956-tól 15 éven át az amerikai követségen raboskodó bíboros emléke. A körülötte zajló nagyhatalmi manőverek: Szovjetunió-Amerika-Pápaság. Az ő kálváriája, az ő eszméinek politikai közönybe hanyatlása éppen nem biztatott közeli kibontakozással. Szocialista világunk rendje, ha támadtak is súlyos nehézségek, amiket ki-ki a maga bőrére is érezhetett, alapjá-

ban véve mégis törhetetlennek látszott. Úgy tűnt, bele kell törődnünk, nekünk már csak ez az élet jutott. S aki hallgató, aki csak „tette a dolgát”, az bízható is benne, hogy életét szűkösen, szürkén, langyosan, de leélheti. Csak néha hasított belénk a düh és a dac, hogy miért csak ennyi, és miért pont minekünk? Vagy egy kicsit még nyersebben-keményebben: hogy ennek a mi világunknak még a puszta léte is hazug, mivel már régen csődbe jutott, s csak a külső kéreg tartja össze, mint házat, aminek falait belülről már kirágták a természetek.

Erre volt lelki támasz, hogy ne féljete!

Így találkozik hát az 56-os forradalom, a XX. század egyik legmagasztosabb és szent történelmi eseménye Szent II. János Pál pápával a történelemben, és különös véletlen folytán a naptárban is: a szentté avatott pápa emlékűnepe a forradalom előnapjára esik. Pátyon az új templom búcsúja és a forradalom ünnepe így fonódik össze.

Kettős ünnep ez az egész világnak, csak még nem jöttek rá, hogy összetartozik.

Kettős ünnep ez Pátynak. Vegyük észre, tudatosítsuk, és illesszük hozzá községünk ünnepi liturgiáját!

Isten, áldd meg a magyart! Szent II. János Pál, könyörögj érettünk!

Molnár László Aurél

HOGYAN ÁLL A TEMPLOMÉPÍTÉS MA?

Ebben az évben, amint azt a kedves testvérek tapasztalhatták, nem sok minden történt templomépítés terén. Sajnos a terveinkkel és várakozásainkkal ellentétben az év elején várt pályázatokból nem lett semmi. Május táján kaptunk értesítést az egyházmegyétől, hogy kb. 40 millió forinttal támogatják templomunk építését abból a 200 milliós forrásból, amit az egyházmegye kapott állami forrásból a székesfehérvári Szent István bazilika felújítására és templomunk továbbépítésére együttesen. Ebben az évben ezt a pénzt egyházközségünk nem kapta "kézhez", hanem az egyházmegye folytatta le a közbeszerzést, amely csak novemberre, a második fordulóban vált sikeressé. A lebonyolításban nekünk gyakorlatilag nem túl sok szerepünk van, mert a felelős az egyházmegyei főépítész, Csány Zoltán, és a műszaki ellenőrzés is az egyházmegye által kijelölt személy felelőssége lett. Ezzel sok terhet vettek le a vállunkról. A közbeszerzés a következő tételeket tartalmazza:

- a kerítés építési és burkolási munkáit – a külső burkolás jelentős része már el is készült;
- a főbejárat és a belső kert térkő burkolását;
- a kerítés kovácsoltvas kapuját, mely lezárja a templomkertet;
- az esővíz elvezetés végleges megoldását;
- az épület fala mentén kialakítandó bazalt zúzalék sáv kialakítását – hogy az eső ne koszolja össze a falburkolatot;
- az épület földszinti kerengőjének burkolását;
- a plébánia bejárat és a garázs bejárat térkő burkolását, valamint a kettőt összekötő lépcső végleges kialakítását.

A térkövezésből ez utóbbi fog először elkészülni, hogy amíg a főbejárat részén folynak majd a munkálatok, addig hátulról tudjunk bejárni a templomba, minél kevesebb koszt behordva.

Mindezeket figyelembe véve az egyházközség saját forrásaiból és a Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítvány támogatásából a következő fon-

tos dolgokat kell még megoldani: a belső udvar szintjét 25-30 centiméterrel meg kell emelni, hogy a föld felszíne ott legyen, ahol lenni kell a terepszinteknek megfelelően. Ehhez 120 m^3 földet kellett odaszállítani, mielőtt a térkövezést elvégzik, mert az tönkre is menne ilyen mennyiségű föld beszállítása folyamán. Ezen kívül, ha már a folyosó a földszinten lesz burkolva, akkor a lépcsőket és a felső folyosót a karzaton is leburkoljuk, hogy egységesen, egyféle anyagból készüljön el az, aminek egyformának kell lennie.

Ezekén kívül saját erőből, néhány testvérünk segítségével a hatalmas nyárfákat a felére visszacsonkoltuk egy kosaras emelő és egy szakember segítségével. Így elhárult annak a veszélye, hogy a leszakadó ágak esetleg a templomra zuhannak, illetve az alattuk levő vezetékeket leszakítják. Ugyanakkor végre a korábban elülte-tett gyertyánsor is fényhez jutott és fejlődni tud.

Egy nem látható, de fontos dolog is elkészült ebben az évben. Dénes Miklós testvérünk elkészítette mind az öt harang automatizálását, egy vezérlés-

ről megy mindegyik, így csak egy órát kell beállítani. Köszönjük szépen! Ahhoz, hogy ez megtörténhesen, el kellett készíteni a torony esztrich betonozását, és egy feljáratot kellett építeni a toronyba, hogy a harangokhoz a szakemberek biztonságosan feljussanak. A munkálatokhoz nem egyszer, hanem legalább százszor fel kellett másznia Dénes Miklósnak, ami a bizonytalan létrákon nem volt vállalható. Ezt a lépcsőt Jávi Dávid és csapata elvállalta, és csak az anyagot kellett hozzá kifizetnie az egyházközségnek. Köszönjük Jávi Dávidéknak azt is, hogy a garázs tetejét vízszigetelték, aminek következtében most nem kell kapkodni a földmunka miatt így karácsony előtt.

Sokan kérdezték, hogy miért éppen ezeket a munkákat kell elvégezni, miért nem a belsőépítészettel foglalkozunk. Az építkezés során minden fázisnál és pályázatbeadásnál igen sok szempontot kellett eddig is figyelembe vennünk, és mindig együtt mérlegettük a különböző tényezőket döntéseink előtt. Ennél a fázisnál úgy gondoltuk, hogy ha a környezetet kívülről

tisztán tarthatóvá tesszük, akkor kevesebb koszt fogunk behordani a templomba, és a takarítóknak is könnyebb lesz talán a dolguk. Ezen kívül, ha nem a külső burkolás készülne először, akkor a behordott kosszal a már elkészült belső burkolatokat is tönkretennénk. A kettőre együtt pedig nem volt forrásunk. Reméljük, hogy a lendület megmarad, és 2017-18-ban eljutunk a belsőépítészeti dolgok befejezéséhez is, és hamarosan felszen-

telhetjük templomunkat. Ezért kérünk mindenkit, imádkozzon a templom-építő csapatért, hogy legyen elég ereje a befejezéshez is.

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük! Szent II. János Pál pápa, könyörögj érettünk!”

Szepe

Lapzárta utáni - Gábor atya 50. születésnapján kelt - hír, részlet Budakeszi Város Önkormányzat Jegyzője határozatából:

„H A T Á R O Z A T

Páty, Római Katolikus Egyházközség (2071 Páty, Munkás tér 1.; a továbbiakban: Építető) kérelmére, a Budakeszi Város Önkormányzat Jegyzője által kiadott, 2006. október 18-án kelt, 1115-14/2006 ikt. sz.-ú, 2007. január 31-én jogerőre emelkedett (a 2014.08.28-án kelt, 587-13/2014. iktatószámú, IR-000424048/2014. iratazonosítójú, 2014. október 1-én jogerőre emelkedett engedéllyel meghosszabbított) építési engedély alapján, a 2071 Páty, Munkás tér 1. számú, 884/5 hrsz-ú ingatlanon újonnan létesített vallási épület használatbavételét 2016.12.06-án tudomásul vettem.”

A fentiek alapján a teljes épületre megkaptuk a használatba vételhez szükséges hatósági engedélyt.

Köszönet mindenkinek, aki ezt munkájával és utánajárásával elősegítette!

Adjunk hálát az Úrnak, hogy idáig eljutottunk!

KARITÁSZ HÍREK

A 2016. évben kétszer gyűjtöttünk és osztottunk élelmiszert, nagyböjtben és Szent Erzsébet napjához kapcsolódóan. Erzsébet napi élelmiszergyűjtésünk eredményeképpen mintegy 45 családot, illetve nyugdíjast tudtunk megajándékozni élelmiszercsomaggal, egyenként kb. 3-4000 Ft értékben. Köszönjük a hívek nagylelkű adományait.

Idén is megrendeztük 5 napos gyermektáborunkat. Több időset látogatunk heti rendszerességgel, és szintén több rászoruló családdal, illetve személlyel tartunk fenn rendszeres kapcsolatot. Több ízben közvetítettünk bútoradományt, ehelyütt köszönjük Krausz Béka testvérünk mindenkori készséges és gyors segítségét a szállításokban. Októberi mártraverebély-szentkúti zárándoklatunkon majdnem minden tagunk részt vett, ez az alkalom segített bennünket a lelki töltekezésben, mint ahogyan havi imaóráink is mindig megerősítenek bennünket.

Hetente megtartjuk hétfői fogadóóráinkat délelőtt 10 és 11 óra között, annak ellenére, hogy csekély az érdeklődés. Fontosnak tarjuk azonban, hogy szolgálatunk mindenki számára elérhető legyen, és fontosnak tarjuk a személyes kapcsolatokat is. Kérjük a kedves testvéreket, hogy ha bárki olyan bukkan fel a környezetében, aki segítségre szorulhat, hívja fel erre a lehetőségre az illető figyelmét. Minden tevékenységünk egyértelműen a fogadóóráinkon megjelent személyeken keresztül felismert problémákból, nehézségekből indult ki. Csak röviden visszatekintve néhány példát szeretnék ezzel kapcsolatban felsorolni, mert igen tanulságosnak tartom.

Első fogadóóránk alkalmával lépett be a templomba egy kislány, akivel való kapcsolat nyomán elkezdődött az iskolai korrepetálás és a nyári gyerektáborok. Azóta ez a kislány kétgyermekes anyuka, és a vele való kapcsolat ma is fennáll. Egyik évben egy fiatalasszony jött élelmiszert kérni, és a vele való beszélgetés során kiderült számunkra, hogy napról napra élván még egy szerény élelmiszer-csomag is jól jöhet bizonyos családoknak. Ekkor kezdtünk Szent Erzsébet napjához kapcsolódóan élelmiszert gyűjteni. Egyszer egy asszony azzal keresett meg, hogy segítsünk lakhatóvá tenni a megörökölt lakhatatlan házát, hogy emberibb és egészségesebb körülmények között élhessen súlyosan beteg férjével és a kislányával. Hatalmas összefogással és munkával sikerült az, amit álmunkban nem gondoltunk: egy félév alatt a házat felújítottuk, bevezettük a vizet és a gázt, bebútoroztuk, és most már 2 éve ott élnek. Azóta minden vasárnap ott vannak a szentmisén.

Ezeket a példákat azért soroltam fel, mert újra meg újra felmerül a kérdés, hogy érdemes-e minden héten ott várni a templomban a „rászorulókat”, amikor úgysem jön senki. Igen, érdemes. A templomban töltött idő véleményem szerint mindig értékes idő, azt az Isten közelében sokféleképpen el lehet tölteni. Akár imával vagy beszélgetéssel – hiszen párosával tartjuk az ügyeltet -, de munkát is mindig talál a templomban és a templom körül, akinek van szeme hozzá.

Kérünk tehát mindenkit, hogy járjon nyitott szemmel, és „küldje” hozzánk azt, akinek szüksége lehet segítségre!

Schumicky Ildikó karitásvezető

FILMVETÍTÉS

HA ISTEN ÚGY AKARJA

olasz játékfilm

"Ön mit tennie, ha fiúgyermek egy napról a másikra bejelentené, hogy ő márpedig pap lesz? Tudna örülni neki? Most képzeljük el, hogy mindez megtörténik, csak egy olyan olasz családban, ahol az édesapa elismert szívsebész és meggyőződéses ateista. Vajon itt mi lesz a reakció?"

Szeretettel várunk

2017. január 27-én, pénteken

a szentmise után 19 órakor.

Szent II. János Pál templom,
Páty, Munkás tér

„MENNYEI HANGOK”, TELT HÁZ MELLETT

Idén adventben igazi zenei élménnyel ajándékozott meg bennünket a Vox Caelestis vegyeskar. A zeneirodalom klasszikusai mellett felcsendültek kortárs magyar zeneszerzők karácsonyai művei is. Szebellédi Valéria, akinek alig megszámlálható számú, a szakma és hazánk előjáróitól kapott magas elismerése az elmúlt hetekben már oly sokszor került említésre, még a laikus hallgató és néző számára is páratlan könnyedséggel és eleganciával vezényelte kórusát, melynek egyben alapító karnagya is. A karnagy, aki a Kodály-módszer követője, kórusát a hangverseny alatt többször is átrendezte, néha meglepő alakzatokat hozva létre, a templomtér egészét kihasználva. Formabontó technikájával egészen egyéni hang-

zásvilágot hozott létre. Azt hiszem, túlzás nélkül mondhatjuk, közösségünk temploma ismét olyan hangverseny házigazdája lehetett, melyet általában csak kiemelt hangversenytermekben hallhatunk. Külön is köszönet illeti karnagy asszonyt, hogy mindezért semmilyen ellenszolgáltatásra sem tartott igényt.

Szebellédi Valéria - akinek zenei tudásánál és sikereinél csak szerénysége nagyobb - egy héttel a koncert előtt, egy szürke szombat délután autóbusszal szállt Angyalföldön és eljött Budakeszire. Páty felé az autóban elmesélte, hogy nagy tisztelője Szent II. János Pátnak, az ifjúság pápájának, új templomunk oltalmazójának. Számára tehát nem volt kérdés, hogy a koncertre szóló felkérést elfogadja-e. Mint mondta, számára adni sokkal nagyobb öröm, mint kapni és örülni, ha örömet szerezhet másoknak.

A koncert után nagyon boldog volt, hiszen alig győzte fogadni az ismeretlenek gratulációit. December 18-án még ennél is nagyobb „erőpróbára” készült, hiszen mindkét kórusa - a Vox Caelestis mellett a Magnificat Leánykar is - fellépett a Szent István Bazilikában. Ott is telt ház várta...

Kövágó István

VAN EGY PARTNERFALUNK KÁRPÁTALJÁN

Több mint 20 éve rendszeresen járok Kárpátaljára az ottaniaknak segíteni, és időnként a családommal pihenni is. Az ottani embereket nagyon megszerettem, noha semmilyen családi kötődésem nincsen oda. Az évek során több beregszászi családdal szoros kapcsolatba, illetve barátságba kerültem. Fontosnak éreztük feleségemmel, hogy azt, amit a schönstatti közösségben Óbudaváron megtapasztaltunk, azt valahogyan jutassuk el az ottani házaspároknak is. Többször befizettünk kárpátaljai családokat egy-egy nyári hétre Óbudavárra, akik az ottani légkört megtapasztalva elhatározták, hogy szeretnének Beregszászon is családcsoportot létrehozni. 3. éve szerveztek az idén ősszel család-

doknak schönstatti hétvégét Karácsfalván a görögkatolikus líceumba, melyre innen, Magyarországról hívtak előadókat, akikkel együtt mi is részt vettünk ezeken a hétvégeken. A második ilyen alkalom után a hétvége híre eljutott Majnek Antal püspök atyához is, és felkérést kaptunk, hogy idén a munkácsi püspökség lelkigyakorlatos házában, Szinyákon is tartsunk egy hasonló hétvégét ungvári és munkácsi házaspároknak. Örömmel készültünk erre a hétvégére, újabb értékes házaspárokat megismerni Kárpátaljáról. A bemutatkozáskor kiderült, hogy a jelenlevő házaspárok kétharmada küsszelmenci kötődésű - vagy ott lakik, vagy ott dolgozik, vagy onnan származik. Em-

lékeztünk, hogy ez a település Páty partnerfaluja, és nagy öröm volt számunkra, hogy ez a kapcsolat ezen a hétvégén számunkra személyessé vált. Csupa életvidám, erős, a jövőbe reménnyel tekintő, küzdő házaspárral találkoztunk.

A találkozást megelőzte, hogy Czentár László a nyár elején felhívott, hogy tudnék-e abban segíteni, hogy partnertelepülésünknek iskolapadokat, székeket és táblákat juttassunk ki, ami a németek adományából, illetve a csere révén megmaradt. Segítettem a megfelelő kijevei engedélyek beszerzésében, ami hónapokig tartott. A házaspárokkal való találkozáskor az engedélyek már megvoltak, de még nem lettek kijuttatva az adományok. Azóta kijutott, és mindenki nagyon örült az iskolai berendezés minőségi javulásának.

Karácsony előtt több település is szervezett "cipősdoboz" akciót, és kérték a segítségemet az átjuttatásban. Ennek kapcsán eszembe jutott, milyen szép volna, ha Páty lakosai is részt vennének egy "cipősdoboz" akcióban, és a kisszelmencieket meg-

ajándékoznánk. Temesszentandrás Gábort kérdeztem meg, hogy kezébe venné-e a szervezést az iskolával, ő pedig azonnal igent mondott, és egy hét alatt egy mikrobusznyi adomány összegyűlt. Herczku Gyula barátommal ültünk be a mikrobuszunkba, és vittük ki falunk adományát. Jánosiban felvettük Egressy Miklósné Éva görögkatolikus lelkész barátunk felelőségét, aki az ottani polgármestert jól ismerte, hiszen néhány évet ott szolgáltak.

Felemelő lelki élmény volt, ahogyan az ottaniak fogadták azt a szerény ajándékot, amit vittünk. Szívből örültek. Büszkén mutatták meg a megérkezett iskolabútorokat és mindazt, amit szegénységükben sikerült megvalósítaniuk. Örömmel meséltek terveikről, hogy szeretnének egy parkot, egy kis katolikus templomot is építeni, egy emlékművet a kommunizmus áldozatainak, és sok-sok egyéb tervük van, melyek a mi mércénkkel mérve nem nagyok, az övékével szinte elérhetetlenek. De megvan bennük a hit.

Jó lenne, ha katolikus közösségeink között kiépülhetne egy élő kapcsolat, és amikor majd templomuk alapkövét leteszik, mi is velük együtt tudnánk örülni és ünnepelni. Jó lenne egy-egy ünnepünkre őket meghívunk, erősí-

teni velük együtt egy nemzethez való tartozásunkat. A személyes ismeretségek által lesz majd élővé a két település kapcsolata is. Sokszor nem is az anyagiak, hanem csupán a jelenlétünk ad nekik erőt hétköznapi küzdelmükben. Nekünk pedig ők tudnak erőt adni tiszta szívükkel és élni tudásukkal a sokkal nehezebb körülmények között. Ha itthon nagyon nehéznek érezzük a helyzetünket, elég csak felidéznünk az ott tapasztaltakat...

Szepi

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A nyomtatást támogatta:

Emberi Erőforrások Minisztériuma
(NEA-KK-16-N-0053)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

HÁLAADÁS A 2016. ÉVÉRT A PÁTYI KÖZÖSSÉGBEN

Köszönjük, Uram, hogy idevezettél bennünket, hogy adtál testvéreket és társakat az örömben és a bánatban, s hogy adtál pásztort.

Hálát adunk

közösségeinkért:

- a családcsoportért
- a férfikörért
- az asszonykörért
- a bibliakörért
- a Rózsafüzér Társulatért
- a karitás csoportért

a szolgálattevőkért

- Gábor atyáért
- a vendég atyákért
- lekipásztori munkatársainkért és kántorainkért
- a templomot rendben tartókért
- a hitoktatókért
- a kórusért és a ministránsokért
- testületi tagjainkért, akik sokszor háttérmunkát végeznek
- mindenkiért, aki bármit tesz a közösségért
- azokért, akik imával vagy áldozattal járulnak hozzá közösségünk életéhez

közös életünkért, élményeinkért

- a vasárnapi, hétköznapi és ünnepi szentmisékért, a gyerekmisékért
- a kereszttutakért és gyertyagyújtásokért
- az imaórákért, a nagybőjti lelkigyakorlatért, a mátraverebély-szentkúti zarándoklatért
- a búcsú közös ünnepléséért és öröméért
- a különleges programokért: az El Camino beszámolóért, a filmvetítésekért, az adventi koncertért
- a közös farsangért, szilveszterért, a juniálisért és a nyári táborokért
- a templomunkban történt esküvőkért és keresztelőkért
- azért, hogy templomunk fiataljaink közösségeinek is otthona lehet

templomunk továbbépüléséért és a templom fizikai építésében bármivel részt vevők áldozatáért.

Szent II. János Pál pápa! Kérünk, imádkozz közösségünkért és annak minden tagjáért, hogy növekedjünk a szeretetben és a megértésben. Imádkozz mindannyiunk számára hitért és reményért is!

A LITURGIÁK RENDJE:
KARÁCSONY – ÚJÉV
a Szent II. János Pál templomban

december 24. szombat

16:00 pásztorjáték

24:00 éjféli szentmise

december 25. vasárnap

9:00 ünnepi szentmise

december 26. hétfő

9:00 ünnepi szentmise

december 27. kedd

15:00 borszentelés

a Pincehegyen a Nagypincénél

december 30. péntek

18:00 szentmise a Szent Család ünnepén

a családok megáldása

december 31. szombat

16:00 év végi hálaadás

január 1. vasárnap

9:00 újévi szentmise